

פסחים פג

דעת ר' יוחנן במחלוקת במשנה: ורבי יוחנן אמר: אף לאחר זריקה נמי מחלוקת. קשר בין דברי ר' יוחנן כאן לדבריו במקום אחר: ואזדא רבי יוחנן לטעמיה. דאמר רבי יוחנן: רבי יוחנן בן ברוקה ורבי נחמיה אמרו דבר אחד.

- רבי יוחנן בן ברוקה - הא דאמרן.
 - רבי נחמיה מאי היא - דתניא, רבי נחמיה אומר: מפני אנינות נשרפה זו, לכך נאמר כאלה. והא אנינות כלאחר זריקה היא, וכי אשתרוף - לאלתר אשתרוף דעה קצת שונה מר' יוחנן: רבה מוסיף אף רבי יוסי הגלילי. דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר: כל הענין כולו (כל חטאת אשר יוקא מצאה אף אהא מוצא לכפר בקדש אף יאכל בשר תשרף) אינו מדבר אלא בפרים הנשרפים ובשעירי הנשרפין,
 - לשרוף פסוליהן אבית הבירה (כשהם כשרים)
 - וליתן לא תעשה על אכילתן (כשרים ופסולים).
- אמרו לו: חטאת שנכנס דמה לפני ולפנים מנין? אמר להן: הן אף הוקא את דמה אף הקדש פנימה.

מסקנה: מכלל דאי נפיק איהי, אי נמי עייל דמה - בשריפה. ואם זה נכון גם הדם, אז אותו דבר בפסול בעלים תגובת ר' יוחנן: ורבי יוחנן סבר: דם ובשר - חדא מילתא היא, בעלים - מלתא אחריתי היא.

משנה. העצמות והגידין והנותר - ישרפו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת - ישרפו בשבעה עשר, לפי שאינן דוחין לא את השבת ולא את יום טוב. דין של ר' יצחק: אמר רב מרי בר אבוה אמר רבי יצחק: עצמות קדשים ששימשו נותר - מטמאין את הידים, הואיל ונעשה בסיס לדבר האסור. ניסיון לחזק דבריו: נימא מסייע ליה. העצמות והגידים והנותר - ישרפו לששה עשר, הני עצמות היכי דמי?

- אילימא דלית בהו מוח - למה בשריפה? נשדינהו!
 - אלא פשיטא - דאית בהו מוח.
 - אי אמרת בשלמא שימוש נותר מילתא היא - אמטו להכי בעי שריפה.
 - אלא אי אמרת שימוש נותר לאו מילתא היא - למה להו שריפה? נתברינהו ונחלצה למוח דידהו, ונשרפיה, ונשדינהו לדידהו! מסקנה: אלא לאו שמע מינה: שימוש נותר מילתא היא.
- דחיה: אמרי: לא, לעולם אימא לך שימוש נותר לאו מילתא, וקסבר: כן - בכשר, ואפילו בפסול. קושי על הדחיה ותירוץ:

	כן - בכשר, ואפילו בפסול	אבל המותר בטהור והשובר בטמא - אינו סופג את הארבעים!
הסתירה	שבירת עצם בטמא אסור	שבירת עצם בטמא אינו אסור
פתרון	שהיתה לו שעת הכושר	שלא היתה לו שעת הכושר.

שאלה: ומאן תנא דשני ליה בין שהיתה לו שעת הכושר ללא היתה לו שעת הכושר תשובה: רבי יעקב היא. דתניא: וצטט אף תשרו בו, כן - בכשר ולא בפסול

רבי יעקב	רבי שמעון
היתה לו שעת הכושר ונפסל - יש בו משום שבירת העצם, לא היתה לו שעת הכושר - אין בו משום שבירת העצם	אחד זה ואחד זה אין בו משום שבירת העצם

- קושי על דברי ר' יצחק: מיתיבי כל עצמות הקדשים אין טעונין שריפה, חוץ מעצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות היכי דמי?
- אילימא דלית בהו מוח - למה להו שריפה?
 - אלא פשיטא - דאית בהו מוח.
 - ואי סלקא דעתך שימוש נותר מילתא היא - עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה?

המקרה של המשנה	עצמות קדשים, דאין בהן משום שבירת העצם	עצמות הפסח, דיש בהן משום שבירת העצם
כגון שמצאן חלוצין	קמי דנהו נותר חלצינהו, ולא הוּו שימוש נותר, ולא בעו שריפה	לבתר דנהו נותר הוא דחלצינהו, והוּו להו שימוש נותר, ובעו שריפה
כגון שמצאן צבורין צבורין, ומהן חלוצין	לכולהו הוה חליץ להו ואכיל להו, ולא בעי שריפה	דילמא הני דחלצינהו, ולהנך לא חלצינהו, ובעי שריפה.

דין של רב: אמר רב יהודה אמר רב: כל הגידין בשר, חוץ מגידי צואר. קושי על רב: תנן: **העצמות והגידים והנותר - ישרפו בששה עשר.**

הני גידין היכי דמי?

- אילימא גידי בשר - ניכלינהו!
- ואי דאיתותר - היינו נותר מסקנה: אלא פשיטא גידי צואר. הסבר הקושי:

- אי אמרת בשלמא בשר נינהו אמטו להכי בעי שריפה
- אלא אי אמרת לאו בשר נינהו - למה להו שריפה?

קושי על התירוץ	תירוץ	רב חסדא
ואלא תפשוט דספוקי מספקא ליה לרבי יהודה, דאי מיפשיט פשיטא ליה - ההיא דהיתירא ניכליה, ודאיסורא נישדייה, למה ליה שריפה?	לגיד הנשה, ואלביא דרבי יהודה דתניא, רבי יהודה אומר: אינו נוהג אלא באחת, והדעת מכרעת של ימין.	
	כגון שהוכרו ולבסוף נתערבו	רב איקא בר חיננא
	לשמנו דגיד הנשה. דתניא: שמנו מותר, וישראל קדושים הם ונוהגין בו איסור	רב אשי
	בחיצון, וכדרב יהודה אמר שמואל. דאמר רב יהודה אמר שמואל: שני גידין הן, פנימי הסמוך לעצם - אסור, וחייבין עליו. חיצון הסמוך לבשר - אסור, ואין חייבין עליו.	רבינא

חל ששה עשר וכי'.

קושי: ואמאי? נייתי עשה וידחי לא תעשה!

תירוץ 1: אמר חזקיה, וכן תני דבי חזקיה: **אמר קרא לא תומירו אמנו צד בקר והנותר אמנו צד בקר באה תעשה. שאין תלמוד לומר צד בקר, מה תלמוד לומר צד בקר - ליתן לו בקר שני לשריפתו.**

תירוץ 2: אביי אמר: אמר קרא **צפת שפת הפסח** - ולא עולת חול בשבת, ולא עולת חול ביום טוב.

תירוץ 3: רבא אמר: אמר קרא **הוא לבדו יצא לבטא, הוא** - ולא מכשיריו, **לבדו** - ולא מילה שלא בזמנה הבאה מקל וחומר.

תירוץ 4: רב אשי אמר: שבתון דיום טוב עשה הוא, ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה.

